

Alkusanat Tämä tarina perustuu omaan kokemukseeni, eikä tämän tarinan tarkoitus ole pilkata ketään, vaan kuvata hullunkurista tilannetta jossa olin osallisena. Haluaisin myös tämän tarinan myötä muistuttaa lukijoita siitä, että kaikki me olemme ulkomaalaisia kaikkialla muualla maailmassa paitsi yhdessä maassa ja siten kuka tahansa meistä voi joutua samankaltaiseen tilanteeseen.

* * * Minä tunsin kerran erään

miehen. En voisi väittää meidän olleen ystäviä, mutta tunsin hänet kuitenkin melko hyvin. Tämä mies olisi hyvin voinut olla hyvin keskiluokkainen suomalainen, jos hänellä ja suomalaisilla ei olisi yhtä eroavaisuutta: mies oli nimittäin kotoisin USA:sta ja puhui huononpuoleisesti suomea. Hänen äidinkieltensä oli, nähkääs, englanti. Tämä mies, josta nyt kerron, rakasti urheilua. Tämä tieto on hyvin olennainen tarinani kannalta, sillä tarinani tapahtumat liittyvät tämän miehen polkupyörään. Kyllä, näin on. Tämä mies nimittäin piti hyvin paljon pyöräilystä ja kulki pyörällä aina kun mahdollista. Siis, heti kun tämä mies muutti Suomeen, mikä tapahtui jo aikaa sitten, ja näki pääkaupungin tasaiset kadut, hän meni kauppaan ja osti halvimman löytämänsä polkupyörän. Ja siitä lähtien ne Helsingin asukkaat, jotka olivat liikkeellä oikeaan aikaan aamusta, saivat usein nähdä hieman yli kolmekymppiseltä näyttävän miehen pyöräilemässä leveä virne kasvoillaan. Miehen naapurit, etenkin ne, jotka asuivat ensimmäisessä kerroksessa, olivat jo tottuneet, että aikaisin aamulla pyöräkellarista kuuluu kovaa räminää. Jos silloin meni ikkunaan ja odotti tovin, sai nähdä kuinka tarinamme päähenkilö kurvasi rakkaalla pyörällään pihasta pääkadulle. Näin mies ja pyörä elivät erottamattomina pitkän aikaa, kunnes eräänä päivänä kaikki muuttui... Mies kiersi avainta pyöräkellarin lukossa ja astui sisään. Hänen punainen Soliferinsa oli tavallisella paikallaan, huoneen takimmaisessa nurkassa. Pyörä mukanaan tämä mies peruutti ulos ovesta ja pihalle. Mutta kun pyörä lähti liikkeelle, mies huomasi siinä oudon vian: pyörä nimittäin rätisi aina kun polkimia pyöritti. Päässä suhahti heti monta ajatusta: Mikä pyörääni vaivaa? Voiko vian korjata? Vai täytyykö minun ostaa kokonaan uusi pyörä? Missä voisin kysyä onko tämä vakavaa? Ja onko korjaaminen kallista? Kylmä hiki kihosi otsalle ja hengitys alkoi tihentyä. Mies pysäytti pyöränsä ja vei sen takaisin kellariin. Päivä oli ehdottomasti pilalla ja mies meni harmistuneena kotiin, kasvoillaan hapan ilme. Koko loppupäivän mies yritti selvittää, mitä hänen kannattaisi tehdä pyörälleen. Häntä pelotti, että hänellä ei olisi varaa maksaa korjauksesta, eikä hän muutenkaan tiennyt, mitä hän sanoisi korjaajalle. Esimerkiksi sana, joka kuvaisi pyörän ääntä parhaiten, ei ollut tuttu tarinamme henkilölle. Joten hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin yrittää etsiä tietoja polkupyörien huollosta Internetissä. Loppujen lopuksi löytyi muutamakin pyöräkorjaamo, mutta kielitaito ei sallinut miehen arvioida huollon hintaa edes suunnilleen. Hän saattoi vain katsella numeroita, joita hän ymmärsi oikein hyvin, ja tulla yhä alakuloisemmaksi. Pienin hinta, jonka hän löysi korjaamoiden sivuilta, oli kolmekymmentä euroa ja korkeimmat hinnat ylittivät reilusti sata euroa. Toki se oli paljon halvempi vaihtoehto kuin uusi pyörä, ja iltaan mennessä mies päätti viedä pyöränsä huoltoon. Mutta vielä oli muutama mutka matkassa: edelleenkaan ei ollut minkäänlaista käsitystä, mitä sanoja tilanteen kuvaamiseksi pitäisi käyttää. Joten oli aika kaivaa englanti-suomi-englanti-sanakirja. Muutaman tovin kovan ajattelun ja muotoilun tuloksena paperille ilmestyivät sanat: ”Pyöräni rätistää aina kun pyörittää polkimet. Voiko tätä korjata mitenkään? Paljonko rahaa se tulee viedä?” Tämän jälkeen mies näppäili lauseet kännykkäänsä ja lähetti ystävälleen viestin pyytäen häntä korjaamaan virheet. Hetken päästä viesti tuli takaisin korjattuna. Vilkaistuaan sitä mies meni tyytyväisenä nukkumaan. Seuraavana aamuna heti herättyään mies päätti lähteä läheiseen pyöräkorjaamoon. Mutta ensin hän päätti valmistautua kunnolla ja opetella ulkoa, mitä hänen täytyy sanoa. Juodessaan kahvia hän toisteli itsekseen yhä uudestaan: ”Pyöräni rätisee aina kun pyöritän polkimia. Voiko tätä

mitenkään korjata? Paljonko se vie rahaa?” Samaa hän toisteli koko matkan vihellellen hiljaa ja taluttaen pyöräänsä. Päivä oli kaunis ja ajatukset alkoivat harhailla. Ne pyörivät luonnossa, kirjassa, joka oli miehellä parhaillaan kesken ja monissa muissakin pienissä, mutta niin mukavissa asioissa. Pian mies saapuikin korjaamolle ja oli jo avaamassa ovea, kun tajusi, että oli unohtanut kokonaan mitä oli hetki sitten aikonut sanoa. Mies alkoi kiireesti kaivaa kännykkää taskustaan lukeakseen uudelleen ystävänsä lähettämän viestin. Mutta... Viestiä ei enää löytynyt puhelimen historiasta. Mies parkaisi. Nyt hänen ei auttanut muu kuin avata osoitekirjansa ja etsiä ystävänsä numero. Onneksi hänen ystävänsä vastasi melkein heti ja kertoi miehelle saman, minkä oli jo edellisenä iltana kirjoittanut. Mies toisti mielessään sanat vielä pari kertaa, huokaisi ja avasi korjaamon oven. Sisällä oli vähän hämärää, mutta siistiä. Tiskin takana ei ollut ketään ja huone oli muutenkin tyhjä. Mies käveli epävarmasti peremmälle toistellen puhettaan päässään. Yhtäkkiä huoneen perällä oleva huomaamaton ovi avautui ja sieltä tuli noin kaksikymppinen nuori mies. Tarinamme päähenkilö huokaisi ja aloitti vaisusti, jännittyneenä: - Hei. - Hi. I'm very sorry but I only speak english. (Hei. Anteeksi, puhun vain englantia.)